

IMMÁNUEL azaz, VELÜNK AZ ISTEN!

Bereczky Albert alapján Faust Gyula Vörösberey 2023. december 26.

Ének: 328; 326 és 392.

Ige: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a feleségedet, mert ami benne fogantatott, az a Szentlélektől van. Fiat szül, és nevezd őt Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt: Íme, a szűz fogan méhében, és fiat szül, akinek a neve Immánuel, amely azt jelenti: Velünk az Isten.” Mt. 1: 20 - 23. Vö.: Ézsa. 9: 1 – 7.

Ősi prófécia, több évszázados reménység és várakozás teljesedett be, amikor ez az ige valóra vált: „*Íme a szűz fogan méhében és szül fiat és annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: velünk az Isten.*” Századokkal Jézus Krisztus születése előtt egy nagy prófétai szív boldog és boldogító látomása volt ez, - és íme két évezreddel Jézus Krisztus születése után millió és millió szív telik meg édes reménységgel karácsony ünnepén, amikor az halljuk, hogy: Velünk az Isten.

Kicsoda Ő, akinek csodálatos születése hullámai bennünket is elértek? Amikor egy tóba bedobunk egy követ az a fizikai kölcsönhatás olyan hullámokat gerjeszt, ami a tóban minden egyes molekulát és atomot megmozgat. Pontosan így van a világunk is az Isten Fia Jézus születésével, az ő eljövele mindent megváltoztat, elveszi a világ romlandóságát és mindent romolhatatlanná tesz. Kicsoda tehát ő, akire az emberiség az eredendő paradicsomi állapot elvesztése óta várt és vár? Ki ő, aki felé esengve szállt a bennünk lévő lélek sóvárgása, s akiért izzó prófétai szívek imádkoztak s kinek születése századokon át nem szűnt meg az öröm és a hála kiapadhatatlan forrása lenni? Ő bizony a világ üdvözítő Ura és Királya!

Nemcsak születése előtt, de születése után is úgy áll a világtörténelem középpontjában az Ő személye, mint egy hatalmas választóvonal, amely kettészeli az emberiség élettörténetét. Még a hitetlen, a keményszívű és süketlelkű ember is kénytelen állandóan szembenézni az Ő egyedülálló nagyságával, mert amikor kimondja, vagy leírja az évszámot, vagy amikor feldíszíti a környezetét, és megajándékozza szeretteit már ezzel elismerte, hogy a Krisztus születése az új világkorszak kezdete. Krisztus új hajnal a reménytelenség és a bűn halálos éjszakája után, menny és föld boldog találkozása.

Külsőleg hihetetlenül egyszerű esemény hozta létre a világot teljesen átalakító kozmikus változást. Jézus a megvetéshez hasonlítja e kicsiny kezdetet. Szinte láthatatlan a mustármag, de, amikor kibontakozik és szinte fává lesz, még az ég madarai is hűsülnek az ágai árnyékában. Az alig látható magból tehát az új élet fája, egy teljesen új világ növekszik! A nagy kérdés tehát ez: ki ez a nagy átalakító, akinek előre ujjongtak a próféták, és akinek angyaléneket zeng már legalább 2017 éve az egész föld keresztyén egyháza? A felelet egyszerű: egy gyermek.

Édesanyja, az áldott szűz, ott bolyongott jegyesével, Józseffel 2014-16 esztendővel ezelőtt Bethlehem utcáin. Szent terhe alatt roskadozva kereste a helyet, ahol megpihenhet. Minden ház telve volt. Sehol sem volt hely a születendőnek. Végre egy szűk barlangban, állatok számára szánt alacsony helyen, gyermekként születik meg a világ ura és királya, és benne teljesül be a próféták minden álma, benne ujjong az ég angyalainak serege, és benne ismeri meg és áldja Istent a föld kerekége.

Egy jászolban fekvő szegény gyermek születése ez a nagy esemény, aminek örömétől azóta sem tud betelni a világ! Oh, mily csodálatos, minden emberi értelmet felülhaladó dolog ez? Az egész világ egyetlen gyermek születésének örvend. Halljuk-e ezt a zengő himnuszt? A paradicsomot elveszített ember mély várakozástól, az eget-földet betöltő diadalénekig:

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakarátú embereknek.”

Sokszor csodálkozom a hitetlenségen. Sokszor meglep, milyen erőszakot kell elkövetni az embernek önnön lelkén, milyen konokul kell megvakítania és megsüketítenie önmagát, hogy Isten nagy tetteit és csodás üzeneteit ne érthessék. Karácsonykor azonban különösen csodálkozom, hogy az emberek szíve hideg és sötét tud maradni. Hát nem az lenne az igaz, ha mindenki megismerhetné a hozzánk egy csecsemő kisfiúban közel jött Istent? Hát nem látjuk, nem fogjuk fel, hogy a legbensőbb emberségünket szólítja meg a gyermekké lett Isten? Aki közülünk szülő, vagy nagyobb testvér a szíve mélyén tudja, hogy miképpen tud ragaszkodni egy gyermek az édesanyjához, édesapjához, szeretet testvérehez, akik nélkül nem élhet, nem is létezhet, hisz a világot neki a biztonságot adó szeretetei jelentik. Milyen borzalmas árulás, ha egy gyermeket mégis eldobnak. Nos pontosan így van a világot teremtő Isten a te életedben, ragaszkodó gyermekként! Borulj le imádatlással ez előtt a közelsége előtt! Ne tedd keménnyé a szívedet, vakká a szemedet, süketté a füledet és tompává az értelmét, inkább láss és higgy!

A karácsony nekünk ezt jelenti: Immánuel! Velünk az Isten! Sőt ragaszkodó gyermekként van velünk az Isten!

Urunk velünk való léte azonban azt is jelenti, hogy a világ nincs magára hagyatva, benne egyetlen ember sincs elfelejtve, mert Isten törődik vele. Isten jó atya, aki nem fárad el, hanem újra meg újra szól gyermekéhez, és szívében hordozza gyermekét, akkor is, ha a gyermek megfelejtkezett róla.

A világot és az életet kétféleképpen szokták nézni az emberek: sötétlátással, vagy derűlátással. Van-e értelme, célja ennek az életnek, vagy csak hiábavaló erőfeszítés és pusztulás minden? A sötétlátók azt mondják: nincs értelme, nincs célja az életnek. Ezzel a kietlen felfogással szemben itt a karácsonyi felelet: Velünk az Isten! Nem küldte volna el szent Fiát, ha elvetette volna magától ezt a világot. Isten a világot Jézussal együtt menti meg, ami azt jelenti, hogy a Krisztus feltámadásával romolhatatlanságot ölt magára!

Immánuel, velünk az Isten neked is szól. A te szegény egyszerű életed drága kincs, bűnös szíved hatalmas érték az előtt az Isten előtt, aki Jézust érted is elküldte. Hozzád, feléd is kinyújtja kezét Isten abban a jászolban fekvő betlehemi gyermekben, minden gyermekben!

Lásd hát, hogy egészen, közel jött hozzád az Úr, veled akar lenni a te teremtőd és Istened!

Ha az Isten velünk miért érezzük mégis elhagyatva magunkat? Miért érezzük szegénynek, árvának és bűnösnek magunknak? Mert valamiért nem töltheti be szívedet teljesen.

Isten közel van, egészen közel hozzánk, de van egy igénye, nem osztozik a szíved felett mással! Vagy olyan közel lesz a szívedhez, hogy teljesen be is tölti azt, - vagy távol marad tőled. Ez az igazi érték jellemvonása, hogy csak első helyen tud meglenni. Az értékeknek ilyen ütköző természetük van: nem bírják ki a nem nekik való társaságot.

Mit gondolsz? Jézus Krisztus lenne ilyen igénytelen? Neki egy istálló is jó? Egy hideg, rideg templom is jó?

Jézus a szívedet akarja otthonául, de osztozás nélkül. Ha már a második helyre akarod tenni őt, elűzted. Hát csoda, hogy nem érezzük az Isten közelségét, ha őt az istállóba, a pince mélyére vagy a padlás poros sötét zugába szorítjuk ki az életünkéből? Testvérem, Krisztus helye a középpontban van és mindennek hozzá kell igazodnia! Vajon Igéjével meghatározhatja-e az egész életünket, vagy semmibe nem engedünk neki beleszólást?

Testvéreim, azt hiszem, itt hibázzuk el a dolgot. Istent úgy szeretnénk bebocsátani életünkbe, hogy azért nagyon közel ne legyen. Szeretnénk élvezni gondviselését, örömmel elfogadnánk jótéteményeit, de nem óhajtjuk alázatosan elfogadni Mindenható Urunknak és királyunknak.

Nem az a tragédiánk, hogy teremtő Istenünk távol van, ellenkezőleg, Jézusban, Isten túl közel jött hozzánk. Mi sokkal távolabbról szeretnénk tisztelni őt, csak hogy ez nem lehetséges!

Ha tehát egészen kinyitjuk a szívünket az előtt, akit Istentől jött hozzánk, akkor testünk-lelkünk rezdüléseiben is tudjuk, hogy velünk az Isten. Velem van az Úr, milyen jó ezt tudni, érezni! A nagyon közellevő, szívedbe tekintő Isten azonban rossz, ha te csak egy távoli Istent szeretnél, és önmagad akarsz életed ura maradni. Viszont végtelenül jó, ha te őt akarod uradnak, és Vele akarsz élni. Krisztus gyermekké lett ezért elsősülötként így szól hozzánk:

„Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.” Máté 18: 3 – 5. Ámen.